

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VIII. évfolyam, 5. szám, 2014. május

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

**E havi számunk alkotói:
Bori, angyalka146, kosakati, galbena,
Cát, Macskas Tosca, Csillangó,
Maggoth, Milton Grey, hifimiki,
edwardhooper, Dawn Bat,
Kapitány, HomoErgaster,**

Tartalom

SZERKESZTŐI KÖSZÖNTŐ

Gondolatok erről-arról 2.

BREKING NYÚSZ

Hamarosan jön az új Lector 3.

Falak mögött a világ 3.

Állatok a jövőben

– Avana képregénypályázat 3.

NOVELLÁK

Mobil szerencse

– Váratlan hívás /Milton Gray/ 4.

Tündérmese – másképp /angyalka146/ 5.

Galakt-tourist /kosakati/ 6.

Darth Vader és a meghibásodott

csillagromboló /Kapitány/ 7.

Hanne mágiája /Maggoth/ 8.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Recsegj, Sokol, recsegj! /Bori/ 10.

TÖRTÉNELEM

Évforduló: Mit szállított még

a Lusitania? /HomoErgaster/ 12.

VERSEK

A Napot tartod kezében /hifimiki/ 15.

Odaát /galbena/ 15.

Rém-álom /angyalka146/ 15.

Benned /Cat_/ 15.

Fekete lyuk /edwardhooper/ 15.

Denevérherceg bánata /Dawn Bat/ 15.

A belső erő /Macskas Tosca/ 15.

Álomharkály /Csillangó/ 15.

KÖNYVAJÁNLÓ

Timur Vermes: Nézd ki van itt /Kapitány/ 16.

A hónap képe:

Fotó: Wil Mijer

Jé! Egy pillangó! Nyami...

Kedves olvasóink!

Mint azt az oldalunkon és a Facebook csoportunkban is jeleztük, megint csúsztunk egy keveset. Mostanában sajnos elég nehéz összeegyeztetni az időt egyéb dolgaink mellett az újságra, de azért azt kijelenthetjük, hogy ha késve is, de előbb-utóbb mindig kijövünk az új számmal, ahogyan most is.

Érzésünk szerint ismét sikerült egy változatos, kellemes AKF-et összerakni, amelyben a kedves olvasó kedvére csemegézhet **hírekben** (hamarosan megjelenő Lector magazin, SF-antológia), **novellákban** (szépirodalmi, sci-fi és fantasy), **versekben** (szépirodalmi, szerelmes, sci-fi). Természetesen nem maradhat el a **könyvajánló** rovatunk sem, és most egy komoly, sokat vitatott **történelmi eseménnyel** is behatóbban foglalkozunk.

A háttérben ugyan sajnos lassan, de készül a zombis kötetünk második része. A novellák már elkészültek, némi javítás van hátra. Az illusztrációk is megvannak, és a borító is készül. Néhány héten belül minden összeáll, és a szerkesztés is meglesz, amely után publikáljuk az elkészült kötetet, amely alapvetően elektronikus formában lát ismét napvilágot. A várható formátumok között ismét megtalálható lesz a PDF, a mobi és az epub. E két utóbbit profi e-book készítőkre bíztuk, így biztosan minden e-book olvasón rendben működik majd. Korlátozott mértékben – illetve előre láthatólag print on demand megoldással – nyomtatott formában is elérhető lesz. Konkrét kiadót még nem kerestünk meg, ezzel ismét várunk addig, amíg készen nem leszünk mindennel.

Addig is szép nyarat, jó szórakozást kívánunk!

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VIII. évfolyam. 5. szám, 2014. május**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Rudolf Herczog - Shangri-La ('06 - részlet)

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Breking Nyúsz, avagy hírek innen-onnan

Hamarosan jön az új Lector

Hamarosan jön az új Lector Magazin, benne nyolc kiváló novellával és elbeszéléssel, érdekes cikkekkkel, interjúkkal, versekkel. (Akikről/től biztosan olvashatsz majd: Vass Sándor, Czinkóczi Krisztina, Fazekas Attila, Botta András, Szélesi Sándor, Mészáros András, Novák Gábor, Varga Tamás József, Tukszár György, Szalai-Kocsis Tamás, Láng Zsuzsanna, Bukros Zsolt, Rozványi Dávid, Vain Parrots)

„Jamie alig két hete került ide, a Süllyesztőbe; csapdába esett ezen az érthetetlen, pokoli helyen. A gigászi város a tenger mellett sorakozó dombok tetejétől egészen a mocsaras folyódeltáig nyújtózott, ám a metropoliszból kivezető utakat, akárcsak a fiú emlékeit, áthatolhatatlan falak zárták el. Kezdetben majd' mindennap elzarándokolt a határig, meztelen talpát véresre marták a durva utcakövek. A város széle azonban makacsul útját állta. A tér kicsavarodott és önmagába fordult, amikor megközelítette a szürkén gomolygó ködfalat, csontját és húsát eloiselhetetlen kín járta át.

Ennek ellenére térden és könyökön kúszva küzdötte magát előre, amíg csak a hólyagja és záróizmái fel nem adták. Saját mocskában fetrengve kárhoztatta a sorsot, mert tudta, érezte, hogy valahol a közelben rejtőzik a megoldás.”

Falak mögött a világ

Mit rejtenek a falak? Mi elől bújunk mögéjük? Kit keresünk mögöttük, és mit jelenthetnek a számunkra? Az Ad Astra Kiadó az idei évtől a sci-fi regények mellett tematikus válogatáskötetekkel is jelentkezik, a fantasztikus irodalom legjavából merítve témáit. Az első antológia a falak labirintusába kalauzolja olvasóit, feltárva az emberi lélek és a világ mélységeit, választ keresve a mindenkiben felmerülő egyetemes kérdésekre.

A kötetben olvasható tizenegy novella és elbeszélés bepillantást enged egy olyan korba, ahol az emberek kapszulákba zárva egy szebb jövőről álmodnak, ahol letűnt világok rejtőznek a jövő városai alatt, ahol niktintől sárgák az utcák és a terek, és ahol az emberek megbontják a tér- idő állandóságát azért, hogy legyen idejük szabadságra menni.

Az írások messzi világokra nyitnak teret, miközben mindennapi valóságunkat a lehető legkisebbre szűkítik. A kötet szerzői egy izgalmas utazásra hívják a Kedves Olvasót, és talán a hatására kicsit közelebb kerül hozzánk az igazság – mit rejt a falak mögött a világ?

Utazásunk során bepillantunk Puska Veronika flóra-birodalmába, ahol bioetikusok etikátlanságot készülnék elkövetni. Királyházi Csaba megismereti olvasóival a dohányzás globálisan pusztító hatását. Szilágyi Zoltán idegen bolygón született hősei a kockába zárt kockák titkára keresik a megoldást, és míg

Farkas Balázs a szétguruló emlékek nyomán hajszoja Stephanie-t egy tóruszban körbe és körbe, addig Horváth György olvasói megtudhatják, milyen beláthatatlan következményekkel jár, ha nem olvasnak el egy prospektust.

Mészáros András egy hibás konfiguráció és egy hosszúra nyúlt nyaralás tragédiáját meséli el. Bukros Zsolt hőse, majom létére, Schrödinger macskájának babérajaira tör. Novák Gábor megmutatja, milyen egy igazi poltergeist, ha a Mugen Béjbe nyomában jár. Galántai Zoltán Minótauros vadászatra invitál, a gőzpunk világába. Jónás Zsolt életre kelt műalkotásai egy hátborzongató hajszába kergetik Hektort, a perverz szobrászt. Benyák Zoltán főhőse kényszeresen keresi az igazi életet egy androidokkal tőkéletesített világban.

F. Tóth Benedek megmutatja az olvasók számára, hogy néha akkor válhatunk igazán szabadabbá, ha minden falat hagyunk leomlani, és kilépünk a megtisztulást jelentő esőbe. Szélesi Sándorral alászállhatunk a múltba, ahol ősi lomok útján járva végül megleljük az igazságot.

A kötet a 2014-es Könyvhéten kerül a nagyközönség elé az Ad Astra kiadó standján, 107-es pavilonnál, ahol az alkotók dedikálással várják az olvasókat.

Bővebb információk itt:

<http://spiritart.hu/#index1.php?modul=cikk&mod1=mutat&id=1677&kezdes=0>

Állatok a jövőben – Avana képregénypályázat

Az AVANA Egyesület pályázatot hirdet „Állatok a jövőben, a jövő állatai” címmel.

A pályázaton, minden olyan alkotó részt vehet, aki e művészeti területen pályakezdőnek számít. Az alkotóknak szabadon választott technikával min. 2 – max. 8 oldal terjedelemben sci-fi képregényt kell készíteniük. A témából adódóan az elkészült képregényekben központi szerepet kell kapniuk az állatoknak vagyis nem csak díszletként kell jelen lenniük a történetben. A történet szólhat akár egy ma is létező állat távoli jövőben élő megfelelőjéről, esetleg más bolygókon, világokon, stb. honos faunáról.

A pályázat beküldési határideje: 2014. szeptember 14.

Egy pályázó egy művel pályázhat, nevezési díj nincs.

A pályaműveket elektronikus formában kérjük benyújtani, PDF formátumban, A3-as lapméretre generálva. A pályaműveket a kepzmuveszeti@avana.hu email címre várjuk. Az emailban kérjük megadni a pályázó nevét, és elérhetőségeit.

A pályázat témája az ideai, korábban meghirdetett Új Galaxis novellapályázat témájával azonos, azzal a nem titkolt céllal, hogy az Egyesület lehetőséget teremtsen az értékelhető alkotások bemutatására az antológiában is. A legsikerültebb alkotásokat az Avana Egyesület, az általa felkért zsűri véleménye alapján díjazza.

Eredményhirdetés és díjkiosztás: HUNGAROCN Országos Scifi Találkozó, 2014. őszén

A pályázó a pályázat beadásával hozzájárul ahhoz, hogy műve megjelenhet az Avana Egyesület kiadványaiban: az Új Galaxisban vagy az Avana SF Hírlevélben. Vállalja továbbá, hogy a beküldött alkotásokat az eredményhirdetésig más pályázatra illetve publikálásra nem nyújtja be, ill. interneten sem jelenti meg.

Amennyiben az Egyesület a pályázó művét publikálja, másodközléshez ill. az interneten való megjelenéshez az Egyesület az alkotó jóváhagyását kéri.

FALAK MÖGÖTT A VILÁG
SF-antológia

Milton Gray

Mobil szerencse – Váratlan hívás

Két héttel később....

A mikroszkóp kényelmesen láthatóvá nagyította az idegesítően aprócska alkatrészekkel teli nyomtatott áramkört. A műszer szabad szemmel túhegyes végűnek látszó, gyufaszálnál is vékonyabb mérőszondája az optikai lencsék által sokszorososan felnagyított mikrovilágban természetes bunkóként matatott közöttük, mire elérte a hiba feltételezett okozójához. Karlnek minden ügyességére szüksége volt, hogy mozdulatlanul ott tartsa, amíg a műszer kijelzőjén megjelennek a várva várt értékek. Türelmetlenségét fokozta éhsége is, hiszen már bőven bele csúszott az ebédidőbe, és bánta előbbi ötletét, hogy e panel hibájának meghatározása után indul csak enni. A telefon ráadásul pont ebben a pillanatban szólalt meg. A negyedik csöngés után határozott érzése volt, hogy ez úgy sem fogja abbahagyni, amíg fel nem veszi.

Méltatlankodva ejtette a mérőszondát a panelra, talpát az asztal lábának támasztotta, és kimért mozdulattal lökte el magát. A lendületől széke egy negyed fordulattal az asztal másik végéhez gurult. Lecibálta a cémakesztyűt és felkapta a telefont.

- Tessék! Mobilszerviz.

- Jó napot kívánok! Jürgen Waldheim vagyok. Karl Martin urat keresem!

- Igen! Én vagyok! Parancsoljon.

- Két hete egy telefon memória kártyát küldött nekem Geisingbe.

- Geising, Geising – töprengett Karl. - Igen, én adtam fel. Ne haragudjon, a névre már nem emlékszem. Megismételné?

- Jürgen Waldheim. Megmondaná, hogy mikor és hol adták le javításra a készüléket?

- Persze. De hát nem ön adta le?

- Nem, az édesapám használta, a születésnapjára vettük két éve.

- Kis türelmét kérem, mert a számítógépben vannak az adatok.

- Természetesen, várok.

Karl elméje turbó fokozatba kapcsol. Az időben visszafelé haladva villantak fel a történet emlékképei. Az asztal lapján a memóriakártya, a monitoron megjelenő idős ember gondterhelt arca, az utca házai, képek az állatkertben, a gyermekét boldogan nevetve tartó fiatalasszony, és megint ő a gyerekekkel egy hintában, aztán egy férfi a gyerekekkel egy autó mellett. A számítógép végre elérte az adatbázist. Bebillentyűzte a telefonszámot, de a monitoron a „Nincs ilyen adat” üzenet jelent meg. Újra próbálta, de az eredmény ugyanaz volt.

- Kis türelmet kérek - szólt a válla és a füle közé szorított telefonba, miközben más megoldáson töprengett. - Meg tudná mondani a postai bélyegző dátumának napját?

- Igen, mindjárt, ez az, tizenegy. Június tizenegy.

Az adatbázis keresőjébe az iménti dátumot billentyűzte. A legördülő sorok most viszont megtöltötték a monitort.

- Hát? Most sem lettem sokkal okosabb. A helyzet az, hogy azon a napon hatvannál is több telefont javítottam. A telefonszámot pedig nem regisztrálja a rendszer.

- Akkor miként talált rá a címemre? Gondolom csak a telefonkönyvből.

- Naponta közel nyolcvan készülékkel foglalkozom, és nem emlékszem minden történetre azonnal. Tudja tartani a telefont, vagy hívjam vissza?

- Tartom, nagyon fontos lenne az információ!

Hirtelen eszébe villant, hogy a készülék javíthatatlan volt, ezért a Selejt dobozba tette. Szállítás pedig csak a következő héten lesz, tehát a készüléknek ott kell lennie. Felállt, az ablak mellett álló természetes vaslemez szekrényhez lépett, és kivette a javíthatatlan készülékek gyűjtő dobozát. A szürke műanyag tasakok zörögve buktak egymásra. Rövid matatás után rátalált a telefonra. Visszahuppant a székébe, a korábban szétszerelt készülék alkatrészeit egy üres gyűjtő dobozba kotorta, és az asztal szélére tolt. Az imént megtalált tasakot a tányérnyi nagyító lencséje alá helyezte és fölé fordította az állítható lámpát. A megkopott, elszennyeződött címke bal alsó sarkában, elmosódott számsort, alatta otrombán odafirkált, részben hiányos szöveget talált. Ju..Wa..d..im..

- Halló, itt van még? - kérdezte.

- Igen.

- Megismételné a nevét

- Jürgen Waldheim. Valami gond van?

- Nem, nincs semmi baj, csupán megtaláltam a telefont. Sajnos javíthatatlan. Törések és abból eredő áramköri hibák miatt. Leejtették? Ráléptek?

- Nem tudom. Eléggé kusza a történet. Hálás lennék, ha megmondaná, hogy hol és ki adta le javításra?

- Az édesapja nem tudja megmondani?

- Nem, sajnos nincs abban az állapotban. Nagyon kérem, mondja meg, hogy hol és mikor adták le a telefont.

- Mondom. Május tizenkilencedikén Rottweilben, a Karl Braun GSM szervizben. Annak pedig a címe, Rottweil Hauptstraße 97. Telefonszámot a tudakozóban kérdezze! Ez egy mobil forgalmazó és átvevőhely. Ők talán többet tudnak mondani. A készülék átvevő teli száma pedig, ezt írja le, SF520928-U.

- Betűzné, kérem?

- Persze! S, mint sas, F, mint fa, öt, kettő, nulla, kilenc, kettő, nyolc, kötőjel U, mint Ubul. Megvan?

- Igen, köszönöm! Rottweil? Uram Isten! Az iszonyú messze van! - A telefonban a háttérzaj felerősödött és beszélgető partnere valakinek hátra szólt. - Berta! Hallod? Rottweilben. Ulm és Freiburg között majdnem félúton. Hogy került oda?

- Történt valami? - szólalt meg Karl.

- Nagyon remélem, hogy nem. Hálásan köszönöm a segítséget!

- Ellopták a telefont?

- Nem! Teljesen más a történet. Most mennem kell. Viszont-hallásra!

A telefon kattánása egyértelművé tette Karl számára a beszélgetés végét. Nézte a kezében levő tasakot, kivette a halott készüléket, újra elolvasta a címke alján látható nevet, és halkán szinte oda súgta neki.

- Na! Te vajon milyen titkot rejtessz barátocskám? Eldugtál egy öregembert? Vagy az adott el egy pohár sörért? Hallgatsz mi? Hallod! Nagy kópé lehetsz te!

Megmosolyogva saját gyerekes ostobaságát, felállt, a szekrényhez ment és visszatette a tasakot a többi közé. A vaslemez ajtó halkán felnyögött, amikor a zár a helyére kényszerítette.

A gyomra nagyot kordulva jelezte, hogy az ebédidőből már jócskán kifutott. Elrakta az asztalon heverő szerszámokat, betolta az asztal alá a széket, lekapcsolta a világítást, és már ment is kifelé. Az éhség vezérelte gondolatai ekkor már néhány utcával arrébb,

Franc Becker falatozójában, egy hatalmas, ropogós bécsi szelet és egy tányér aranysárgára sült hasáburgonya körül jártak.

Gyorsan telt el a nyár. A műhely előtti járdára egyre nagyobb kupacokat szórt ritkuló lombjából a hársfa. Bár a szeptember elején érkezett hideg szél még meg is tépázta, a váratlanul beköszönő vénasszonyok nyarának napfénye aranyszínűre festette az ágakba kitarotán kapaszkodó tenyérnyi leveleit. Egyre hűvösebbek lettek a hajnalok, és alkonytájban egyre korábban kapcsolt be az utca világitása is. Karl lassan megszokta, hogy reggel még sötétben indul munkába, és este sötétedés után zárja maga után műhelye ajtaját. Napjai egyhangúságát a november első hetében kapott titokzatos levél, benne egy fura meghívó és a két nappal későbbi telefonhívás szakította meg.

- Mobiltelefon szerviz, tessék!

- Jó napot kívánok! Jürgen Waldheim vagyok Geisigből. Talán még emlékszik rám.

- Igen, ismerős a név. Megvan. A memóriakártyás! Ugye? - a telefonban elfojtott kuncogást hallott.

- Igen! Úgy van! Martin úr! Reményeim szerint a héten kapott egy meghívót. Ezzel kapcsolatban szeretnék beszélni önnel.

- Rendben, hallgatom!

- Szeretném, ha megtisztelne jelenlétével. Sőt, nem csak szeretném, hanem nagyon kérem, mert Ön nélkül nem lenne teljes a rendezvény.

- De hát miről van szó?

- Egy nagyon fontos szolgáltatás bemutatására kerül sor, amelyben önnek meghatározó szerepe van!

- Nekem? Már megbocsásson, de mit határoztam meg én?

- Kedves Karl Martin! Szeretnénk egy kis meglepetéssel megköszönni, amit ön értünk tett és amiért, úgy gondolom, a jövőben sokan hálásak lesznek önnek. A jövő héten, szombaton délután három órakor kezdődik a rendezvény, s ha nem haragszik meg, személyesen mennék önért, és természetesen a rendezvényt követően haza is szállítom.

- Nézze! Én már öregember vagyok. A világot nekem Martha, a feleségem, az otthonom és a munkám jelentik. No meg Becker pubjában néha a kártya partik a haverokkal. Nem szoktam és semmiféle rendezvényre járni, a termékbemutatók pedig nem érdekelnek. Ha netán politikai jellegű összejövetel lenne, abból mindenképpen kimaradok.

- Higgye el, teljesen másról van szó! Biztosíthatom, hogy jól fogja érezni magát. Egyébként a meghívó a feleségének is szól. Tehát szombaton délután fél kettőkor érkezem önökhöz.

- Hát? Azért ezt otthon is meg kell beszélnem!

- Rendben. De ha bármi probléma van, ezen a számon elér! Hálásan köszönöm, Martin úr, a viszontlátásra!

- Viszontlátásra!

Aznap korábban zárta a műhelyt. Hazafelé menet beugrott a Herzogstraße-ra, a Böhle-höz mikroszkópban használatos izzóért, aztán az utcából kiaraszolva, ráfordult a 27a útra, a gázpedálra lépett, és alig tíz perc múlva már otthon, garázsa ajtaját zárta.

angyalka146

Tündérmese - másképp

Volt idő, amikor az emberek, állatok és mágikus lények világa nem vált szét. Teljesen normális, hétköznapi történésnek számított, hogy manók, koboldok bújtak elő a barlangokból, szekrényekből vagy a föld alól, tündérek röpködtek a levegőben, a madarak vidáman fecsegték, a kutyák és macskák beszélgettek gazdáikkal, s az emberek nem ették meg állataikat. Idillikusnak tűnhet, de ez a világ is tele volt haraggal, gyűlölettel, bosszúvágygal és mérhetetlen önzéssel. Tehát létezett a rossz, a gonosz, de minden lény közül a legveszélyesebb, legkegyetlenebb, Ursula volt, a tengeri boszorkány.

Azt mesélik, már a szülei sem szerették - hogyan szerethette volna bárki is? Keverék lény volt: emberfejű, oroszlán testű és skorpió farkú: a leggyilkosabb a keverékek között - mantikór! Meg se próbált beilleszkedni, meg sem próbálták elfogadni: csodálkoznak, hogy gonosz lett? A szárazföldről a tenger világába száműzték, de megfogadta, bosszút áll és meghódítja a földet, amint teheti.

Telt, múlt az idő. Ursula véghezvitt néhány szörnyű tengeri mészárlást, de ezt leszámítva, alig lehetett róla hallani. Nem is foglalkoztak vele, pedig jobban jártak volna, ha ránéznek! Sötét, kegyetlen mágiát fejlesztett ki, aminek nem volt ellenfele, olyan gyilkos mérget tenyésztett ki skorpió farkában, amely enyhe érintés hatására is ölt. És elindult a föld felé.

Szaladtak, sikítottak előle a szárazföldi lények, de ő csak kacagott félelmükön és gyilkolt. Egyetlen méltó ellenfele Ariel, a jó tengeri boszorkány volt, de varázstudománya csődöt mondott.

A mólót, ahol Ursula partra lépett, vér borította. Ariel sudár alakja megtörtén állt rajta, hosszú, sötétbarna haja lobogott a szélben. Feltekintett az égre:

- Istenek! - kiáltotta. - Segítsetek!

És az istenek megmutatták neki, mit kell tennie ahhoz, hogy Ursulát legyőzhesse. Megrettent. Halálfélelme támadt. Tudta, ez az egyetlen, amit tehet, de annyira félt, hogy menekülni kezdett. Ursula üldözőbe vette. Ariel újra próbálta ellene mágiáját: kinyújtotta kezeit és energianyalábot lött felé. Hatástalan volt. Mi több: Ariel úgy érezte, elhagyta minden varázsereje!

Futás közben érte a döfés: Ursula beleeresztette méreggel teli skorpió farkát, és Ariel úgy lógott rajta, mint a nyársra húzott hús. A gonosz boszorkány boldog volt, hiszen úgy gondolta, immáron nincs olyan, aki legyőzné!

Öröme nem tartott sokáig. Amitől Ariel a legjobban félt, bekövetkezett: meghalt. Ugyanakkor csodálatos módon újjászületett, szellemként tovább élt. Megállt Ursula előtt, aki döbbenet figyelte a bátor, félelem nélküli szellemöt, akinek kezeiből fehér fény áradt. Ariel tudta: legyőzi a boszorkányt! Felemelte kezét és hagyta, hogy a fehér fény kiáradjon belőle...

kosakafi

Galakt-tourist

Az úrállomás ablakából gyönyörű volt a kék bolygó, a Sol rendszer harmadik bolygója. Aila órákig nézegette. Ilyen távolságról is felismerte azokat a tájakat, ahol az utóbbi napokban járt, ahol annyi szépet látott, ahol annyi érdekeset tapasztalt, ahol annyi felvételt készített.

Al még nem érkezett meg. Akart még néhány felvételt készíteni indulás előtt olyan dolgokról (pl.: autóversenyről), ami Ailát kevésbé érdekelt. Aila nem aggódott a késelem miatt, de már hiányolta Al személyes jelenlétét. Otthagyta az ablakot, leült a rögzítő elé és bekapcsolta, hogy legalább a képeken lássa Alt.

- Éppen a legutóbbi felvételeket nézem - fordult Aila a belépő Al felé.

- A delfinekkal? - csukta be a zsilipajtót Al.

- Igen... Igazán csodálatosan szép lények...

Al kényelmesen elhelyezkedett Aila mellett, és együtt nézték tovább a képsorokat.

Al vidáman úszkált a delfinraj kellős közepén. Karcsú teste otthonosan mozgott a vízben. Körülötte a delfinek valóságos vízi balettet adtak elő. Al igyekezett részt venni a táncban. A sekély tengervízen átszűrődtek, játszottak a napsugarak, lágy, lustán mozgó aranyfoltokat festettek Al és a delfinek testére.

- Látom, nagyon élvezted.

- Ó, igen - mosolyodott el Al. - Csak az volt a kellemetlen, amikor hozzám értek.

- Kellemetlen az érintésük?

- Egy kicsit... Tudod, olyan síkosak, túl simák... Buta dolog, hiszen igazán olyan kedvesek ezek a delfinek, de nekem valahogy gusztustalanok.

- Idegen érintés... - tűnődött el Aila.

- Na, nem minden idegen érintés kellemetlen - kuncogott Al.

- Ha arra gondolsz, hogy túlzásba viszem az idegenek érintését...

- Nem. Szerintem nem. Ha neked annyira jól esik, miért lenne túlzás?

- Hát... Csak azt nem tudom, te miért leszel néha olyan durcás, amikor megnézed a kedvenc felvételeimet, mikor a készítésük nekem olyan kellemes.

- Én, durcás? Ugyan!

- De igen, a múltkor is...

- Hát, azért az túlzás volt! - csattant fel Aila.

- Miért? Igazán nagyon jó felvétel volt. Felöltöttem annak földi létformának az alakját, amit éppen most is viselek, ami neked is annyira tetszik, ...na, hogy is hívják?

- Ember... Férfi!

- Igen. Kösz. Karcsú, de izmos testet építettem, világos, hullámos hajjal, szikrázóan kék szemekkel. Ez a fazon ezen a bolygón nagyon divatos és népszerű.

- Igen, felöltöttem a létező legelőnyösebb, legkényelmesebb emberi formát, szőke, kékszemű, fiatal férfi...

- Na és? Talán alakítottam volna egy dagadt, kis barnát?

- Nem, azt igazán nem kívánhatom tőled. Ha már választhatsz, válaszd a legelőnyösebbet, legkényelmesebbet!

- Akkor meg mi nem tetszett?

- Na, mit gondolsz? Még nem jöttél rá?

- Talán az a sötéthajú kis tündér nem tetszett, akivel együtt élveztem azt a pompás testet? Igazán szép példány volt... Az az aranylóan barnás bőr, bronzosan csillogó haj... Talán nem jól választottam?

- De! Túlságosan is!

- Ezt meg hogy érted?

- Annyira el voltál foglalva a saját tökéletességeddel, hogy észre sem vetted, az a sötéthajú kis tündér... én voltam.

Al csak mosolygott, Aila folytatta a szemrehányást.

- Megszégyenítő volt, szomorú volt a bőrömon érezni, hogy bárki más is kihozza belőled azt az extázist, amiről azt mondtad, hogy csak az enyém.

- Jaj! Te kis buta! Hát azt hiszed, nem vettem észre, hogy te vagy az?

- Te tudtad?

- Az első pillanattól...

- És miért nem mondtad, hogy felismertél?

- Belementem a játékba, nem akartam elrontani.

- És miért hagytál mérgeledni?

- A féltékenység is egy izgalmas érzélem, nem akartalak megfosztani ettől az élménytől se...

- Ó, te!

Aila visszafordult Al felé, rámosolyodott, felöltötte egyik kedvenc testformáját, és mind a tizenhat csápjával átölelte. Al elzöldült az örömtől, lebontotta maguk körül a hevenyészett úrállomást, és a bevont anyagot szeretetteljesen megosztotta Ailával. Aila még mindig mosolyogva visszavonta összes csápjait, és kezdett visszaalakulni eredeti, füstszerű formájába.

Egy fekete és egy fehér füstszerű valami gomolygott az űrben, lassan, alig százszoros fénysebességgel távolodva a naprendszerből, ezüstszürke gomollyá elegyedve...

A novella meghallgatható az alábbi hivatkozáson:

<https://www.youtube.com/watch?v=uFXMTk392p0>

wired.com/wp-content/uploads/images_blogs/wiredscience/2012/12/Our-Solar-System-Montage1.jpg

Darth Vader és a meghibásodott csillagromboló

Kapitány

Egy napon Darth Vader kedvenc birodalmi csillagrombolójának parancsnoki hídján álldogált, és sötét terveket szövögetett magában, melyek szokás szerint a lázadók elveszejtésének témáját érintették. Éppen egy bolygó körüli pályáról végrehajtott bombázás körül jártak a gondolatai, amikor a híd hirtelen, minden különösebb előjel nélkül teljes sötétségbe borult, és a hajó hajtóművei leálltak.

- Mi történt? - kérdezte Vader dühösen a közelben álló Piett admirálistól.

- Valószínűleg meghibásodtak a hajtóművek - válaszolta Piett. - Azonnal utánanézek!

- Magam veszem kézbe az ügyet! - közölte Vader, majd fekete köpenye mélyéről előhúzott egy zseblámpát, és határozott léptekkel elindult a hajtóműterem felé.

Az admirális - gondolkodás nélkül, de kissé rémült arckifejezéssel - követte urát a csillagromboló homályba boruló folyosóján, melyeken csak az akkumulátorokról működő vészvilágítás halvány fényei biztosítottak némi világosságot.

Vader és Piett hamarosan megérkezett a hajtóműveket magában rejtő helyiséghez. Az ajtó előtt már ott álldogált egy barna köpenyt viselő vuki technikus, kezében egy kék szerszámosládával. A nagydarab, szőrös lény dühösen keresgélte a ládában, majd amikor meglátta felettéseit, akkor egy rövid mordulással köszöntötte őket.

- Ő lenne a szerelő? - kérdezte Vader.

- Igen, nagyúr, ő az - válaszolta Piett.

- És hol vannak a többiek? - érkezett az újabb kérdés.

Az admirális arcán láthatóan kiütközött a hideg veríték, majd némi belső tusakodás után így válaszolt:

- Uram, azt hiszem, jelen pillanatban ő az egyetlen műszakban lévő technikus.

- Ez hogyan lehet? - mennydörögte Vader.

- Takarékosági program... - nyögte Piett.

- Mennyi egy technikus havi fizetése? - hörgött a nagyúr.

Az admirális tisztán hallotta, hogy bekapcsolt a fekete páncélzat létfenntartó rendszerébe épített vérnyomás-szabályozó automata.

<http://www.versusbattle.com/wp-content/uploads/2013/03/darth-vader.jpg>

- Kétszáz kredit - válaszolta.

- És ki adott parancsot a létszámcökkentésre? - kérdezte Vader a vérkeringésébe juttatott szereknek köszönhetően némileg már lenyugodva.

- Az uralkodó személyes utasítására történt - suttogta halálra váltan Piett.

A sötét nagyúr erre morgott valamit, amit nem lehetett érteni a beszélőgép torzítása miatt, de nem feszegette tovább a témát.

Eközben a technikus már lemászott a hajtóműaknába, és megkezdte a hiba elhárítását. A jelek szerint nem járt sok sikerrel, mert a mélyből harsány vuki nyelvű káromkodás és szitkozódás hallatszott, és a gépek továbbra sem működtek.

- Segítek ennek a szerencsétlennek - mondta Vader. - Tartsa a lámpát! - adta ki az utasítást az admirálisnak, majd ő is lemászott az akna oldalára szerelt fémlétrán.

Piett nem lepődött meg a Sith lovag viselkedésén, hiszen köztudott volt, hogy Vader a hadvezetéssel és a lázadók kergetésével járó fádalmakat többnyire barkácsolással, bütyköléssel piheni ki. Ezt a hobbit még gyermekkorából hozta magával, és sem Jediként, sem a Birodalom második embereként nem hagyta abba a kedvtelésből történő szerelgetést. Gyakori vendég volt a rombolók TMK-műhelyeiben, ahol a technikusoknak segített megjavítani az elromlott robotokat és egyéb gépeket.

Telt-múlt az idő. Piett kötelességtudóan fogta kezében a zseblámpát, legalább ezzel igyekezett hasznossá tenni magát, miközben a vuki és a Sith lovagja közös erővel estek neki a hibás hajtóműnek, de láthatóan nem boldogultak a javítással.

- Piett, maga ugye műszaki tisztként kezdte a pályafutását? - hörgött fel Vader dühösen az aknából a zseblámpát szorongató főtisztnek.

- Igen, nagyúr, AT-AT lépegetők karbantartását irányítottam - válaszolta Piett.

- Akkor jöjjön le maga is segíteni, ne csak azt a lámpát tartogassa! - parancsolta Vader.

Az admirális azonnal engedelmeskedett, és lemászott a fémlétrán. Amikor leért a létra aljára, Vader épp egy lyukszalagot tanulmányozott, a vuki pedig - feltűnően tanácstalan tekintettel - a hajtóművet olajozta. Piett a zseblámpa fénye mellett alaposan szemügyre vette a berendezést. Valami azonnal feltűnt neki a rozsdás fémlemezek között.

- Nézze csak, uram, nem azzal a vezetékkel van baj? - kérdezte.

A vuki technikus felhőrdült, jelezve ezzel, hogy a tiszt valószínűleg megtalálta a hiba okát. Elővett a ládából egy tekercs zöld-sárga szigetelőszalagot, és körbetekerte vele a kérdéses kábelt. Ezután Vader megnyomott néhány gombot a hajtómű vezérlőpultján, minek következtében a hajó motorja rövid idő alatt életre kelt, és a világítás is hamar visszajött. A vuki most már valamivel vidámabban morgott. Vader arckifejezését eltakarta a fekete maszk, de valószínűleg ő is elégedett volt az elvégzett munkával. Megveregette a technikus vállát - ritka gesztus volt ez a részéről - majd hűséges beosztottjához fordult:

- Látja, Piett, így kell ezt csinálni! Mondtam már magának, hogy a szigszalag csodákra képes! - mondta Vader, és kimászott az aknából. - Gyerünk, mert még dolgunk van, a lázadókkal senki nem számol le helyettünk!

- Igen, nagyúr! - válaszolta az admirális, és követte urát a hídra, tovább a győzelem felé vezető úton.

Maggoth

Hanne mágiája

Hanne már máskor is magára hagyta éjszakára Selymet. Csöppet sem aggódott, megvárta, míg a kislány elalszik, hogy ne érezze a magukra hagyottak félelmét, aztán kiosont vadászni. Levélruhája révén beleolvadt a rengetegbe, miközben olyan nesztelenül suhant a fák között, mint a környék ragadozói. A vadon még kisgyermekként fogadta őt örökbe, és bár hamar elfelejtette, miként kell beszélni, az anyatermészetől csodálatos képességeket kapott cserébe.

Mindent úgy csinált, ahogy máskor, még a szélcsendes nyári idő is neki kedvezett, fáradozásait mégsem koronázta siker. Fertályóra múlva hazafelé indult. Menetközben szedett egy kis vadszedret, hogy mégse térjen vissza üres kézzel. Felsikkantott, amikor otthonukhoz ért, rémülettől zsibbadt ujjai közül kifordultak az apró, kék gyümölcsök. A bejárati ajtó félig letépve lógott zsanérjain, Selyemnek nyoma veszett. Hanne torkából rémült nyögések törtek fel, tétován körbeforgott.

„Ki vitte el Selymet? – faggatta a viskó berendezését. – Mit akar tőle?”

„Egy hosszú, fekete ruhát viselő férfi – sóhajtotta az ágytakaró. – A városból jöhetett, de nem tudom, miféle szándék vezérelte.”

„Nem a Vándor tette itt a tiszteletét?” – vonta fel a szemöldökét Hanne.

„Őt felismertem volna – felelte a pokróc. – Ez az ember még sohasem járt itt.”

Hanne kifordult a házból, hogy üldözőbe vegye a gyerekrablót. Megkereste a városba vezető ösvényt, és menet közben az egyik bokron ruhafoszlánra akadt. Amikor kézbe vette, tonzúrát viselő, komor képű csuhás alakja ködlött fel előtte. A férfi lelkében sötét érzések kavargtak, megszállottság, kegyetlenség és harag. Hanne rádöbent, hogy az ujjai közt szorongatott szövettarab egy inkvizítor reverendájából származik.

Megszaporázta lépteit és kijutva az erdőből hamarosan gazos kalyibához ért a város szélén. Piros kabát lógott az udvarán, kifeszített szárítókötélen. Az élénk színű ruhadarab egyik ujjával Sleichssing központja felé integetett. Hanne követte az útbaigazítást, és rövidesen a település sűrűbben lakott részébe ért. Megtorpant egy ütött-kopott ház erkélye alatt, és a korlátra terített, kirojtosodott szőnyegre meredt.

„Láttad Selymet? – kérdezte tőle. – Szőke hajú kislány egy csuhás örzete alatt. Erre jöttek?”

„Igen – érkezett a válasz. – A pap a templomba viszi, legalábbis a lebernyeg, amit visel, ezt állította. Azt is hozzátette, hogy a gazdája Istent szolgálja, és meg akarja tisztítani a lányt a boszorkányemlőn nőtt fattyak bűneitől.”

„Legyen átkozott! – csattant fel Hanne. – Merre van a templom?”

„Nem tudom pontosan – ismerte be a szőnyeg –, de az én gazdám is minden vasárnap odajár misére. Az egyetlen ünneplőcipője idekint van, vezeti majd a lépteidet, ha sikerül feljutnod érte.”

„Megoldom – jelentette ki Hanne. – Nem hagyom, hogy baja essen a lányomnak!”

Behunyta a szemét, és varázsszavakat idézett, melyeket az erdő ősi fái susogtak a fülébe. A lombruhájából szívós, fekete indák sarjadtak, felragadták, és áttemették az erkélyt övező korlát felett. Hanne élénkzöld írisze kitágult, amikor felhúzta a szőnyeg által emlegetett lábbelit, és átáramlottak rajta tulajdonosa érzései.

Az ünneplőcipőt egy Ernst Hoffman nevű szabómester viselte minden vasárnap, akit mindenki tisztelt vallásossága miatt, noha nem tartozott a módos emberek sorába. Hanne sötét titkokat

érezte a csillogó felszín alatt, ám nem foglalkozott a kérdéssel, mert minden elvesztegetett perc Selyem életébe kerülhetett. Köszönetképpen meghajolt a szőnyeg felé, aztán a folyondárok visszavitték az utcára.

A cipők kanyargós úton vezették, míg az egyik elé kerülő sika-tor végén szemétdombba botlott. Felhagott rá, és a kacsatok tengerében hegyes végű, rozsdás vasdarabot lelt, ami egykor szélkakas tartórúdjának csúcsdíszeként működhetett, míg ki nem törte a helyéről a hegyekből érkező viharok egyike. Hanne felemelte, és közelebről is megszemlélte. Próbálgatta alkalmi fegyvere súlypontját, és egyszer csak megszedült. Tehetetlenül a mocsokba rogyott, sovány teste megállíthatatlanul reszketett, repedezett ajkán hab szivárgott, lábfeje kaotikus ritmust dobolt. Tomboló égháborúban találta magát, fülében orkán süvített, szeme előtt villámok csapkodtak. Hanne zihálva elűzte magától a képet, és nehézkesen feltápászkodott. Szerzeményét jobb híján egy szakadozott, retkes bőrszíjjal felkötötte az oldalára, aztán továbbindult.

Az éjszaka lassan felszakadozott a szabóműhelyektől hemzsegő város felett, ám Sleichssing lakói javában az igazak álmát aludták. Hanne hagyta, hogy a lábán leffegő cipők továbbvigyék a szegénynegyedbe, miközben a zsákmányolt vasdarab minden lépésnél a derekához ütődött. Az egyik lakóház málladozó fala mellett csillogó szemű patkány surrant el. Akkor volt, akár egy macska, csimbókos szőre émelyítő bűzt árasztott.

– Keresd meg a lányodat! – vetette oda Hannénak, aki egy pillanatra megtorpant, mert maga is kételkedett benne, hogy a figyelmeztetés elhangzott.

Istenfélő szülei korán észrevették, hogy természetellenes hajlamokat mutat, és nem akarták megkockáztatni, hogy valamelyik kíváncsi szomszéd feljelentse őket. A tarkóján megbújó virágsziromra emlékeztető anyajegyét egyenesen az ördög szemölcsének tartották, ami egy inkvizítor kutakodásakor könnyen bajt hozhatna a fejükre. Az egyház szigorúan lesújtott a bűnösökre, kíméletlen szolgálai nem egyszer a boszorkánysággal vádolt személy egész háznépét máglyára vetették.

„Kirándulunk a hegyekbe, lányom – mondta egy verőfényes vasárnap Hanne apja. – Lefogadom egy vég selyembe, hogy csodálatos arrafelé a vidék ilyenkor nyár közepén.”

Hanne csak arra emlékezett, hogy leszegett fejjel bámulta az apja lábán csillogó cipőt. Szülei neve és külseje a feledés ködébe veszett azóta, de időnként alaktalan árnyakként megkísértették, hogy felidézzék a gyermekkorában történeteket. A férfi, akit nemzójeként tisztelt, messzire vitte lakóhelyétől, hogy örökre megszabaduljon tőle.

„Ajándékot hozok neked, nemsokára jövök” – ígérte, aztán soha többé nem tért vissza. Hanne olykor igyekezett elhítenni magával, hogy ragadozók vagy útonállóak ölték meg, de végül mindig arra a következtetésre jutott, szándékosan vetette őt a halál torkába. A rideg bércek között gyakran megkörnyékezte a magány és a rette-gés, mert rejtőzött valami odafent a sötétségben, ami veszélyesebb volt bármilyen toportyánál vagy más éji ragadozónál, és a lelkét akarta. Végül átadta neki magát, és a tőle kapott titkos adományokkal felvértezve, erős, fiatal nőként tért vissza a rideg szikla vadonból, hogy letelepedjen a szülővárosához közeli erdőben. Apja alábecsülte a lelkében munkálkodó kitaratást, ami most is konokul előrehajtotta, hogy rátaláljon Selyemre.

Kislánya világra jöttében nagy szerepet játszott a Vándor félevenkénti felbukkanása. Az arcát rejtegető ismeretlen minden alkalommal kedvét töltötte rajta. Hanne-t eleinte lenyűgözte a testi

érintkezés misztériuma, ám egy idő múlva kezdett terhére lenni a hívatlan vendég. Hamarosan már a betolakodó elpusztítását fontolgatta a környezetében fellelhető mérgező növények valamelyikével, ám a Természet Istennője figyelmeztette álmában, hogy hibát követne el vele. Minden élet szülőanyja sötétben ragyogott, mint egy fekete drágakő, miközben képeket mutatott neki egy gyönyörű kislányról, aki hamarosan megfog a méhében, ha a köpönyeges alak látogatásai továbbra is folytatódnak. A gyermek gyönyörű volt, Hanne akarta, hogy megszülessen, és a karjában tarthassa. Ehhez viszont a Vándor közreműködése is szükségesnek ítéltetett, akiről különleges adottságai ellenére is csak annyit tudott tapasztalni, hogy a lelke öreg, és állandó éhséget áraszt.

Selyem születése után a férfi látogatásai véget értek, úgy tűnt, elriasztotta, hogy kézzel fogható formában is testet öltött a paráznsága. A gyermek megszületett Hanne mindennapjait, és elűzte magányát, miközben fiatal hajtsákként cseperedett. Anyja megtanította mindarra, amit az erdőről tudott, és esténként puha bőrét simogatta, amíg álomba nem ringatta. Nem hagyhatta, hogy a hit komor képű szolgálói elragadják tőle ezt az örömet.

Hoffman mester cipői egy magas kőépülethez vezették, amelynek tetején fakeszt éktelenkedett. Hanne határozott léptekkel a súlyos tölgyfaajtóhoz ment és belépett. A fényesre koptatott padsockok között egyenesen az oltárhoz sietett, és a rajta lévő terítőért kért útbaigazítást.

„A lány a pincében van” – zizegte a fehér brokát, amikor megérintette.

Hanne bólintott, majd megkereste a templom mélyébe vezető ajtót, és elindult lefelé a csigalépcsőn. Dohos bűz tödült az orrába, és amikor leért, úgy érezte, maguk alá temetik a penészes falak. Szűk folyosó kanyargott előtte, ami végül egy tágas terembe torkollott. A helyiséget néhány fáklya világította meg, Hanne kampókon lógó láncokat és kínzóeszközöket pillantott meg a félhomályban. A bal sarokban Selyem remegett egy széles vasgyűrűhöz béklyózva, kitágult szeméből rémület sütött. Karnyújtásnyira tőle ott állt a tonzúrás inkvizítor, aki elrabolta. A boszorkányvadász olyan mereven tartotta magát, mintha kőszoborrá változott volna. Vele szemben őszes hajú, karvalyorrú pap ácsorgott, aki ismerős érzéseket keltett Hanne-ban. A korosodó szerzetes vonásait megkeményítették az egyház szolgálatában eltöltött évek, könnyörtelenségről árulkodó ajka megvetően lebiggyedt, bőrébe repedéseket vájtak a ráncok.

Hanne szíve dübörögni kezdett, amikor a prédikátor acélkék tekintete részegeződött.

„Vándor!” – szeretett volna felkiáltani.

– Tudtam, hogy eljössz a fattyadért! – sziszegte a pap. – Romlott gyümölcs nem szennyezheti hitemet, mielőtt az Úr színe elé járulnék, meg kell semmisítenem a bűnömet!

Hanne megtántorodott, miközben előrenyújtott kézzel megpróbálta újra felidézni a Hoffman-háznál használt bűvös igéket. Semmi sem történt, mintha hirtelen minden hatalma cserbenhagyta volna. Arca eltorzult az erőlködéstől, rángatódzva zokogni kezdett. Könnyei fátylán át vakolat- és mészdarabokat pillantott meg a körmei alatt.

Talán semmi sem volt igaz abból, hogy a ruhájából indák sarjadtak, és a szabómester erkélyére emelték. Csak képzelte az egészet, akárcsak Természet Istennő álomlátogatását vagy a beszélő ruhákat. Foggal-körömmel felkapaszkodott az erkélyre, és elemelte apja, a hitbuzgó Ernst Hoffman egyetlen ünneplőcipőjét; azét a férfiét, aki kiskorában, amikor felfedezni vélte rajta a boszorkányság jeleit, szándékosan a vadonban hagyta. Nem az ellopott lábbelik vezették a templomhoz, hanem a saját gyermek-

kori emlékei. Hanne arcán könnyek csorogtak, amikor rádöbbsent, hogy védelmet remélt egy szemétdombról felkapott vasdarabtól, miközben besétált a fenevad gyomrába. Sosem létezett varázsereje, és most itt fog veszni a lányával a könnyörtelen csuhás karmai közt.

A pap rekedt hangon felnevetett.

– Matthias testvér – dörrent a mozdulatlanul várakozó inkvizítorra –, vess véget a színjátéknak, ontsd vérének a félkegyelmű szukának!

A csuhás dróton rángatott bábként Hanne felé lendült. Az erdő leánya feleszmélt benuultságából. Ösztönösen félrehajolt a nyaka felé suhanó vágás elöl, aztán kioldotta a derekán feszülő bőrszíjat, és vakon előredőfött a kezébe hulló rúddal. A vasdarab hegyesebbik vége a tonzúrát viselő férfi hasába mélyedett. Hanne mereven bámulta, kezében lüktető forróságot érzett. Lelki szeme előtt vakító villám lobbant fel, bár nem tudta, hogy a valóságot látja-e vagy csak képzelődik. Az ujjai közt szorított készség iszonyatos energia kisülést küldött Matthias testvér gyomrába. A csuhás bugyborékoló hangokat hallatott, és tehetetlenül rángatózni kezdett, tekintetében kék szikrák cikáztak. Hörögve összerogyott, aztán kilehelte a lelkét, mielőtt akárcsak egy búcsúimát is elrebehgetett volna.

Hanne a döbbsent tiszteletesre bámult.

– Ne merj a közelembé jönni, Sátán szajhája! – rikácsolta az öregember fröcsögő nyállal. – Ha megölsz, a pokol kénköves bugyrában fogsz égni az idők végezetéig!

Hanne szerette volna azt felelni, hogy éppen most tért vissza onnan, de végül inkább előreszökken, és egykori szeretője szívébe mártotta fegyverét. Vándor elterült, elkínzott vonásain értetlenség tükröződött. Hanne a haldokló pappal mit sem törődve a lányához sietett, és ügyetlen, kapkodó mozdulatokkal kiszabadította a láncok közül.

„Vissza kell térnünk az erdőbe, mielőtt felvirrad!” – súgta neki gondolatban. – „Ne aggódj, drágaságom, nemsokára ismét biztonságban leszünk!”

Selyem elmosolyodott, bársonyos bőre melegséget árasztott. Szőke haja a fáklyák fényében aranygyapjúként ragyogott.

„Szeretlek, anya” – sugározta Hannénak. – „Minden ruhának és állatnak szoltam, merre visznek, az összes utamba akadó kódarabnak. Tudtam, hogy végül rám találsz!”

Hanne remegő büszkeséggel szorította magához lányát, miközben az erdő felé vette útját. Selyem valóságos volt, hús a húsból, vér a vérből, az álszent hazugságok mocsarában. A több számmal nagyobb, nevetségesen leffegő ünneplőcipőket a bozótba rúgta, mielőtt kunyhójához ért a gyermekkel, aztán nemsokára örömkönnyekkel az arcán álomba merült vele a szegényes nyoszolyán.

„A pap meghalt” – állapította meg az ágytakaró.

„Igen” – értett egyet vele a Hanne testének melegét szipolyozó Selyem. – Érdemes volt megmenteni kislánykorában, a hegyek közt.”

A démon, aki először csak tégelyként használta Hanne-t, elégedetten felbőffentett. A templomban elemészett lelkek jó időre kielégítették az éhségét. Persze ehhez a rendelkezésére álló gyermeki test is kellett, és a hitehagyott pap magja sem ártott, aki hívásának engedve, sötét lényé megtermékenyítőjévé vált egykor. Selyem elmosolyodott. Tulajdonképpen kedvelte a médiumi tehetségű Hanne-t, akire időnként könnyedén át tudta ruházni a képességeit, ha a helyzet úgy kívánta. Amíg felcseperedik, bábként használja ezt a szerencsétlen, félig megtévelyodott, számkivetett nőt, aztán, amikor ráun, őt is felfalja.

„Szép álmokat, anyám!” – súgta Selyem a felnyögő Hanne-nak, aztán ő is békésen elszenderedett.

Recsegj, Sokol, recsegj!

Az orromból folyt a vér, a térdem megduzzadt az ütésektől, a biciklim kormányja elgörbült, néhány küllő is eltört – így vánszorogtam el a Köpcösig. A fene se gondolta, hogy a nyikhaj iskolásokat, akiktől régebben olyan könnyen el lehetett venni a zsebpénzt és az okos telefont, újabban álhús testőrök kísérik. Éppen csak sikerült kiszabadulnom a kezük közül, persze, úgy tekertem, mint az őrült; a blokkok közötti sikátorokban már elvesztették a nyomomat. Miután kifújtam magam, eszembe jutott, hogy baromira fáj minden porcikám, és hogy tulajdonképpen nincs miért sietnem: nem nagy dicsőség így a banda elé állni.

A fiúk a félig beomlott Zenka gyár udvarán vártak, egy ócska aragásban rakott tűz fölött szalonnát sütöttek. A rádióból dübörgött a manele. Néhányan egy rozsdás ezerháromszáz Dacia tetején kucorogtak. Olcsó sört ittak és bámulták az égen a repülőgépek kondenzcsíkait. Röhögni kezdtek, amikor megláttak. Szorongva közeledtem feléjük, szégyelltem, hogy ezt a melót is elsúrtam. Valaki egy üveget nyújtott felém, meghúztam. A pálinka jólesően égette a torkomat.

A Köpcös közepén állt és szigorú tekintettel végigmért. Körme fekete hegyével kipattintotta bicskájának pengéjét, levágott egy szalonnadarabkát, és rágni kezdte.

– Kapsz még egy hetet, Kispeti – vetette oda nekem. – Ha akkor sem lesz meg a pénz, felőlem itt dögölj meg ebben a patkányfészekben!

Bólintottam. Tudtam, ha nem sikerül megszerezni a négyezer lejt, nem visznek magukkal az angliai balhéra. Én pedig már mindennél jobban szerettem volna kikerülni ebből a csóróságból. Egy darabig még körülöttük tébláboltam, aztán elköszöntem, és a megrongált biciklit tolvaj elindultam.

Átvágtam a piactéren, majd az utat lerövidítve a folyóparti sétányon haladtam tovább. A folyó vizével és egy maréknyi fűcsomóval lesúroltam az arcomról meg a nyakamról a rászáradt vért.

Muszáj kigondolnom, hogyan szerezzek pénzt.

Egy darabig céltalanul ödöngtem a bérházak között. Magam sem tudom, hogyan keveredtem ki az ócskapiacra. A járdaszéleken kedélyesen tereferáló öregasszonyok árulták a kacsatjait: játékokat, kötött sapkákat, nippeteket, régi fényképeket, könyveket, és nylon ingeket.

Egyszer csak megpillantottam a Mobrát. Egy villanyoszlophoz lakatolva állt. A majd' negyven éves, de szépen felújított román kismotort ezer közül is megismertem, azt hiszem, ez volt az egyetlen ilyen „püffögő” a városban. Tulajdonosa, Mihók bácsi a mi utcánk végében lakott egy olyan apró, régi házban, amelyik a blokkok közé ékelődve épphogy megúsza a lebontást a rendszerváltáskor. Az öreg nagy szaki volt, rengeteg alkatrészt hordott ki az ócskára, reméltem, hogy meg tudja javítani a bringámat is.

Nemsokára rábukkantam az árusok között. A pipáját

szívta és a portékáját rendezgette. Csak akkor vett észre, amikor már előtte álltam. Éppen egy Sokol-403-as rádiót szerelt szét.

– Mi kéne, Kispeti? – kacsintott rám.

Nem bírtam azonnal felelni, mert furcsa érzésem támadt. Olyan deja vu-féleség vagy csak elbambultam, ki tudja. A tekintetemet nem tudtam levenni a kis zsebrádióról: tökéletesen épnek tűnt a bőrhuzat és a szíj is.

– Működik? – bökte ki.

– Meglehet – vontam meg a vállát az öreg. – Ám úgy látom, a cangádát jól összetörték.

Felocsúdtam, hogy a biciklire terelődött a szó.

– Ki lehet cserélni a kormányt?

– Ötven lejért megcsinálom. Ki tudod fizetni?

– Egy vasam sincs – feleltem.

Mihók bácsi megcsóválta a fejét. Elgondolkodva nézett rám.

– Kössünk egyezséget. Holnap délután eljöhetnél megmetszeni a szőlőmet, én meg cserébe megjavítom a biciklit. Mit szólsz?

Felszaladt a szemöldököm. Nini, a vén zsugori, egy fél napig dolgoztatna nyamvadt ötven lejért! Már éppen el akartam küldeni melegebb éghajlatra, amikor eszembe jutott valami.

– Rendben van – mondtam. – Holnap találkozunk.

A biciklit felkötöttük a Mobrára, aztán elbúcsúztunk.

Mindig az öreg Mihók ment haza a leghamarabb az ócskapiacról, és azt rebesgették róla, hogy egész szépen megél a javítgatásból. Valaha mérnökként dolgozott és állítólag magas a nyugdíja is. Mit csinál egy ilyen rozzant vénember ennyi pénzzel? Hiszen alig vásárol valamit, a kis kertjében mindent megtermel. Nem jár el sehová, és hozzá sem jár senki, csak Paticsné egy héten egyszer takarítani. Családja nincs. Az ilyen öregek évekig kuporgatnak a saját temetésükre. Mekkora ostobaság! Ha én egyszer meghalok, mi a fenét érdekel már engem, hogy ki fog eltemetni és miből? Ennek a vén Mihóknak valószínűleg kötegekben állhat sok száz vagy ezer leje a kredencbe vagy az ágymatracba rejtve. Észre se venné, ha elemelnék belőle egy keveset.

Egész éjjel a rabláson öröltem az agyam. Milyen ürüggyel jussak be a házba, hol keressem a pénzt? És mit csináljak, ha rajtakap az öreg? Az események végtelen számú verziója pergett le a szemem előtt. Reggel csatagosan, fejfájással kászálódtam ki az ágyból.

Az öcsém bekapcsolta a rádiót:

Nagy esők jönnek és elindulok, elmegyek innen messze,

A 67-es úton várhatsz rám dideregve...

Az ám, Cipő, nyugosztaljon az Isten! Elmegyek innen én is, Angliáig meg sem állok, gondoltam.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Majd ezt játszották egy másik adón:

Nem kérek és nem ígérek.

Nehezen, de csak megélek.

Elszórom az örökséget.

Rossz vér! Rossz vér!

Napközben a városban csavarogtam, és folyton a Deák Bill dalt dúdolgattam. Ahogy közeledett a délután, egyre inkább elfogott az idegesség. Húztam, halasztottam a dolgot, aztán megembereltem magam, és végül beállítottam az öreghez.

Vidáman csoszogott elém, beinvitált az udvarra.

- Gyere csak, Kispeti, itt a metszőolló, emitt meg a kész bicikli.

Valóban jó munkát végzett. A bringa jobban mutatott, mint újkorában, a kopott vázat még át is festette. Mihók bácsi időt sem hagyott, hogy megköszönjem, bement a házba a szerkentyűivel szöszmötölni. Néhány percig tanácstalanul álldogáltam. Aztán hátramentem a kertbe a szőlőhöz, és nekiláttam a dolognak.

Hamar végeztem a mindössze öt tőkével. Ha tudom, hogy ilyen könnyű lesz, tegnap nem dohogtam volna annyit miatta. Az ingujjammal megtöröltem a homlokom, és visszamentem a házhoz. Letettem a metszőollót az ablakpárkányra. Aztán meggondoltam magam: újra kézbe vettem az ollót és beléptem a házba.

A nappali közepén, egy nagy asztalon tucatnyi alkatrész és szerszám sorakozott. Megdobbant a szívem, mert ott volt a Sokol-403-as is. Megint jött a deja vu, ezúttal szédülés is környékezett.

- Már be is fejezted? - pillantott rám az öreg.

- Igen - feleltem rekedten, és kezemben az ollóval közelebb léptem.

A tekintetemet körbejártam a szobában. A szokásos ódivatú bútorokkal volt berendezve: a szekrénypolcok agyonzsúfolva porcelánfigurákkal, horgolt csipkével, gyógyszeres dobozokkal. A vitrinben pedig egy fából faragott szelencét láttam. Biztos, hogy abban tartja a pénzt, gondoltam.

Újra a zsebrádióra néztem. És akkor bevillant a nagyapám. Egyszer réges-régen, ugyanígy ült egy konyhaasztalnál, előtte a Sokol-403. A szájából Bucegi cigaretta lógott és lázas igyekezettel próbálta megjavítani a szerkezetet - aminek egyébként semmi baja sem volt. A nagyapám, akinél akkoriban az Alzheimer első tünetei jelentkeztek, szét- majd összeszerelte a tökéletesen ép rádiót, mert aznap este az unokája írását olvasták fel Miska bácsi határok nélküli levelesládájában, és ő meg akart róla bizonyosodni, hogy tökéletes a vétel. Nagyanyámmal félig dühösen, félig ijedten figyeltük. Már teljesen lemondunk róla, hogy aznap este viszonthallhatjuk az általam írt történetet. Mamóka nagyon szegyenkezett, mert az egész szomszédság összesereglett a nagy eseményre. Az elnyűtt Sokol úgy tűnt, végül teljesen megadja magát, de nagyapám gyöngéden megütögette, és csak annyit mondott:

- Recsegi, Sokol, recsegi! - Csodák csodájára beindult a rádió, és remek volt a vétel.

Elfordítottam a fejem, hogy ne kelljen az öreg Mihók szemébe nézmem, mert a szeme is szakasztott olyan kék volt, mint a nagyapámé.

- No, hát tetszik neked ez a kis rádió, mi? - kérdezte.

- Nem csúnya jószág - feleltem zavartan.

- Most elvállik, hogy működik-e.

Az öreg bekapcsolta a rádiót. Tekergette a recés gombot, eleinte csak zörejek és sípolás hallatszott. Aztán:

Veszélyes út, amin jársz, veszélyes út, amin járok,

Egyszer te is hazatalálsz, egyszer én is hazatalálok.

A fenébe is, Cipő, ne csináld ezt velem! - gondoltam.

- Ez már döfi! - csettintett nagyot az öreg. - Elreceseg ez a világ végéig! Ugye, kölyök?

Örült gondolatok cikáztak a fejemben. Nem kéne ennyit tőkölnöm. A Köpcös is megmondta, hogy túl sokat rágódok a dolgokon, ez az én bajom. A vitrinre sandítottam.

- Jól van, Kispeti, várj csak, mutatok még neked valamit.

Mihók bácsi komótosan felállt, és a szekrény felé indult. Ha egy kicsit meglökném, elesne, talán elveszítené az eszméletét, én meg nyugodtan megnézhetném azt a szelencét. Az öreg leejtett egy szerszámot, és lehajolt érte. Ősz hajának egy tincse előrebukott, és a homlokába lógott. Az a ráncos tarkó... Most kéne csinálnom valamit. Most vagy soha. Miska bácsi, meg tudnád bocsátani, ha megtenném?

- Hát neked meg mi bajod van, Kispeti? Olyan fehér vagy, mint a mész.

- Semmi - hebegtem.

Nem értettem, hogy bénulhattam így meg, hogy állhatott meg az idő. Az öreg egy palackot és két poharat vett ki a szekrényből. A saját maga által készített borból töltött nekem.

- Semmi - ismételt meg. - Csak ez a rádió... Nekünk is pont ilyenünk volt.

Megittuk a bort, megkínált cigarettával. Régi, kifakult képeket mutogatott, évek óta halott családtagjairól mesélt.

- Mennem kell - mondtam egy idő után, és letettem a metszőollót az asztalra.

- Hát akkor vidd magaddal ezt a Sokolt, legyen csak a tiéd. Az emlékek, no, igen, tudod az emlékek a legfontosabbak.

Valami köszönetfélét mormogtam, ahogy a vállamra kanyarítottam a zsebrádió hosszúra eresztett szíját. Mihók bácsi kikísért, kezét fogtunk, felpattantam a biciklire, és tekerni kezdtem hazafelé. Minden tagomba fáradtság kúszott.

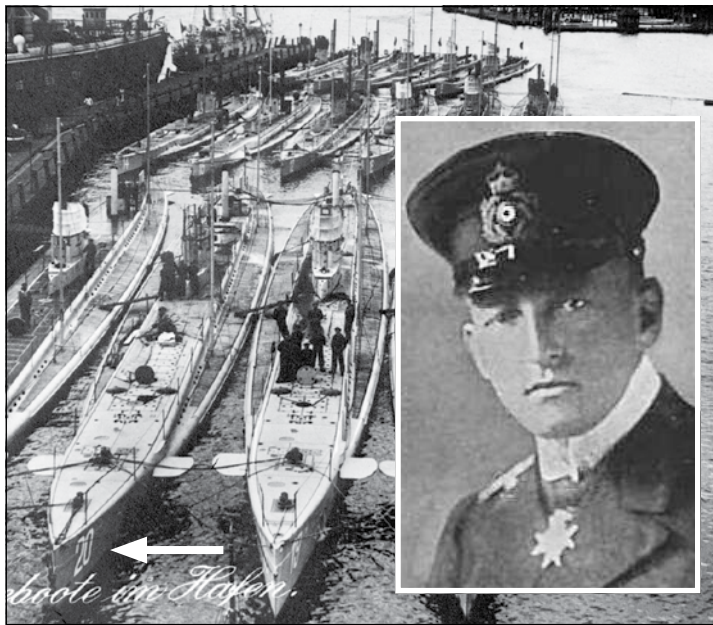
Rohadj meg, Anglia, hát ezt is elszúrtam! Na, nem baj, hisz ráérek még külföldre kimenni. Mármint, ha egyáltalán akarok... Lehet, hogy keresek magamnak valami rendes melót idehaza.

HomoErgaster

Évforduló: Mit szállított még a Lusitania?

1915. május 7-én az U-20 egyetlen torpedóval elsüllyesztette a Cunard Lusitania nevű utasszállító hajóját. Azért jelentem ezt mindjárt az elején így ki, mert a mai napig állítják egyes források, hogy több torpedó volt. Ez az állítás minden alapot nélkülöz, vagy rosszul tájékozottság, vagy szándékos mellébeszélés az oka. Walter Schwieger sorhajóhadnagy fedélzeti naplója szűkszavúan ugyan, de tanúsítja, hogy mennyire meglepődött a gyors haláltusán ő is, mivel csupán egy torpedó lőtt ki. Csak azért egyet mivel nem volt neki sok, és tartalékolnia kellett a hazaútra is. Íme a naplóból egy részlet: *„A hajó megáll, gyorsan jobbra dől, orra ugyanakkor víz alá merül. Úgy tűnik, nagyon rövid időn belül felborul. Nagy zavar támad a fedélzeten; a csónakokat készenlétbe helyezik, némelyiket vízre bocsátják, Ezzel kapcsolatban nagy pánik törhetett ki; egyik másik színültig megtelt csónakot sietve leeresztik, de vagy az orrával, vagy a farával ér először vizet, és azonnal elmerül...”* A második és harmadik robbanást, és a gyors katasztrófát nem német torpedók okozták, hanem valami olyasmi, aminek nem lett volna szabad a 45 000 tonnás utasszállítón lennie. A mindössze 91 méter mélyen heverő roncsból manapság is hoznak fel a búvárok puskalőszert. Ez már önmagában is elégséges a német akció elfogadásához.

Az U-20 testvérhajóival a dokkban, és a parancsnok, Walther Schwieger

A Lusitania egy ókori római tartományról lett elnevezve, ami Portugália és Délnyugat-Spanyolország területén volt. Úgy becézték, hogy „Lucy”. A Cunard összes hajója ekkoriban -ia végződésű nevet kapott. A nagy vetélytárs, a White Star Line szintén hasonló a trendet bevezetve, sokáig minden hajója „-ic” végződésű nevet viselt. Az RMS Mauretania, ami pár hónappal később készült el, a Lusitania testvérhajója volt. Legkönnyebben a nagyméretű szellőzőiről lehetett megismerni, és abból a különbségből, hogy a Mauretania tatja felülről nézve kerek volt, míg a Lusitaniáé laposabb. A hajót 1906. június 7-én engedték vízre, 14 hónappal, és 3 héttel az után, hogy súlyára helyezték. A hajó 101 alkalommal kelt át sikeresen az atlanti óceánon, az utolsó néhány útján már alaposan átalakítva. A raktere jócskán át lett alakítva, és a fedélzet alá álcázott ágyúalapotokat szereltek. Cunardék ezeket a módosításokat a brit admirálisokkal fennálló kapcsolatuk okán hajtották végre. A probléma csak az volt ezzel, hogy a 19-ik század óta érvényben lévő ún. „portyázó szabályok” nemzetközileg elismert

feltételeiből ezzel kiemelték a hajót, és azon túl a hadijog vonatkozott rá. Ezt a mai napig maszatozzák az eset kapcsán. A háború kitörésekor az aknáknak nagyobb részét, ami rendelkezésükre állt, a csatornán helyezték el, hogy fedezzék a katonák átkelését a kontinensre. Az amerikaiakat októberben értesítették róla, hogy a német aknásítás miatt az admirális az északi tengert hadi övezetté nyilvánította.

Lőszer a Lusitania fedélzetéről.

A háború kitörésekor Németország szintén aknákat rakott le, ők az északi tenger brit kikötői környékén. Az Angolok amikor az aknásítással próbálkoztak, egyáltalán nem voltak elégedettek az eredménnyel. Az ő aknáik elsodródtak, nem robbantak fel, nem egy német hajó brit aknákat vitt haza „emlékbe”. Szükségessé vált új aknáknak gyártása, amiknek az egyik fontos alapanyaga a lőgyapot volt. Ezt a semleges Amerikában gyártották. A semlegesség nem tette lehetővé a nyílt szimpátiát, de élelmes üzletemberek kartellbe tömörülve, különböző cégecskék égése alatt folyamatosan szállítottak az angoloknak. Többek közt egy csődeljárás alatt álló, igazából szélhámós „vállalkozó” nevével fémjelzett cégen keresztül. A Morgan és tsa. cégcsoport már az első 1914-es háborús évben 1 100 453 950 dollár értékű hadianyagot vettek, ami után a kartell 11 milliós jutalékot vágott zsebre.

Most pedig következzen a Lusitania elindulása előttről a kedvenc sztorim: Franz von Papen vezette akkoriban a Német konzulátust, New York-i székhellyel. Természetesen Herr Papen – aki később egy ideig Németország kancellárja is volt – nem csupán diplomata volt, figyelnie kellett az angolok tevékenységét a semleges kikötőkben. Bár Papen lenézte az amerikaiakat, azért értenet volt, és nagyjából tudott a fegyvermutyikról. Első lépésként németbarát üzletemberekkel közösen kis cégeket alapított, és nagy megrendelésekkel lekötötte a fegyvergyártó gépeket, és szerszámokat gyártó amerikai kapacitást! Ezzel jelentős késedelmet okozott a briteknek, akik egy Alfred Fraser nevű csődbe jutott szélhámós segítségével álcégeken át vásároltak. Utólag tudható: 1914-től a belépéséig Amerika több mint fél millió tonna korditot, lőgyapotot, nitrocellulózot, durranóhiganyt stb... szállított az Antantnak.

Lőgyapot... Ez az anyag röpítette a hold felé verne hőseit. Az Admirális egy kettős ügynöke, egy bizonyos Dr. Ritter-Rettegh, aki a monarchiának is „dolgozott” ennek az anyagnak a szakértője volt. Egy eskü alatt tett nyilatkozatában így emlékszik vissza április 26-án a Mr. Lansing nevű angol tengerész-tisztnek adott szakvéleményére: *„Társalgás közben robbanó anyagokról beszélgettünk... a felől érdeklődött, gyakorol-e valamilyen ha-*

Hadiövezet az Atlanti-óceánon

Vilmos császár és Churchill
- a későbbi ellenségek itt még együtt

ban lévő szabad kénsavat vegyjéleg megtámadja a tengervízben lévő bróm, jód, és konyhasó, ami a hőmérséklet fokozódásával jár, és hirtelen robbanást idéz elő."

Amikor von Papen hírére vette, hogy az Admirális az északi tenger elaknásításához, nagy mennyiségű lőgyapotot rendelt egy amerikai cégtől, akcióba lépett. A lőgyapot, mint fentebb olvashattuk kényes-veszélyes portéka, nem mindegy hogyan szállítják. Speciális tartályok kellene hozzá. Nos von Papen a Dupont de Nemours cég alvállalatának, ahol ezeket a tartályokat gyártották egy akkora megrendelést adott, ami lekötötte a teljes kapacitását! Ráadásul készpénzzel fizetett, amivel Amerikában rögtön barátokat lehet szerezni. A gyár nem tudta, hogy a németeknek szállít, de nem is érdeklődtek. Az angolok meg ették a keféket, mivel a hiperrobbanás-veszélyes csempészárjukat nem volt mibe rakják! De persze az admirális fenegyerekei végül csak megoldották a problémát, és így a lőgyapotot kamu papírokkal berakodták a Lusitania rakterébe. A Cunard dokkjában viszont figyelő szemek követték a cuccot, így a németek mindenről tudtak. A Lusitania hadi dugáruja volt még bizonyítottan mintegy hatmillió tányi puskagolyó, valamint a gránátok repesztését adó vasárú, „ömlesztve nem robban” felirattal. De Turner kapitányok a legnagyobb főfájást, sápadozást, és álmatlan éjszakai forgolódást az a nyers tény okozta, hogy a hajó dupla fenéklemezei közé X ezer liter olajat szivattyúztak be! Az utasszállító eleve magas felépítményű hajó volt, érzékeny egyensúllyal. A Lusitania az átalakítását követően instabillá vált, egy-egy tengeri viharban „táncolt” és dülöngélt.

Wilson amerikai elnök bizalmasa, és tanácsadója '915 február-

tást, és ha igen, milyet, a lőgyapottal érintkezésbe kerülő tengervíz? Megkérdeztem tőle, miért akarja tudni. Erre azt felelte: Azt kérték tőlünk, hogy pár napon belül küldjünk egyik leggyorsabb gőzösiünkkel hat-száz tonna lőgyapotot... Azt mondtam neki kétféle lőgyapot van. Az egyik cellulóznitrát, amelyet fenyőrostból készítenek. Ezt a lőgyapotot a tengervíz nem befolyásolja, mert nem higroszkóp. A másik fajta lőgyapot, amelyet piroxinnek hívnak, gyapotból készül, és erősen higroszkóp, tehát kapillaritás törvényének megfelelően felszívja a vizet, és nedvességet, különösen, ha meleg, és laza állagú. Ilyen körülmények közt, ha tengervíz érintkezik a lőgyapottal, azonnal vegyi reakció áll be. A lőgyapottal

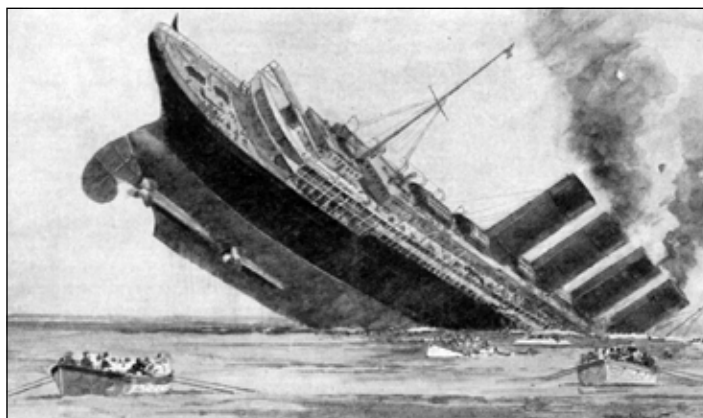

A korabeli luxus és a roncs, az orrészén a torpedóbecsapódás nyomával jában utazott a Lusitanián. A naplója, melyet a Yale egyetem őriz, a tanúság rá, hogy: „...mihelyt elhagytuk a zátonyt, süvítő orkán zúdult ránk... Huszonnégy óráig tartott, és a Lusitania, akármilyen nagy is, úgy hánykolódott, mint egy dugó a zuhatagban.” Az olaj némileg stabilizálta ez tény, de Turner többet veszített a réven, mint amennyit nyert a vámon, hiszen háború volt, és a hajója könnyen célponttá válhatott! Bevett szokás a németeket okolni a tengeri hadviselés elfajulásáért, barbarizmust emlegetnek, meg ártalmatlan hajók alattomos, lesből való megtorpedózását. A barbarizmussal kapcsolatosan következzen itt némi adalék a kép árnyalásához. A németek következetesen betartották az úgynevezett „portyázó szabályokat” melyeket a brit flotta vezetett be, és 1512. óta voltak érvényben. Ez úgy nézett ki a gyakorlatban, hogy az ellenségesnek vélt hajót megállítják – rendszerint az orra elé, vagy fölé leadott lövéssel – majd átkutatják, és ha semleges útjára engedik. Ha a kereskedelmi hajó valamely hadviselő fél tulajdona, akkor a hajó és rakománya hadizsákmány. Amennyiben nincs a közelben baráti, vagy semleges kikötő úgy a hajó és rakománya megsemmisítendő. A háború után Churchill „Világválság” címmel emlékiratot jelentetett meg, ebben leírja: „A csúcson az igazi politika, és stratégia egy és ugyanaz. Az a hadművelet, mely egy szövetséget állít csatasorba, ugyanúgy célravezető, mint az olyan akció, amely a csata megnyerését eredményezi. Az a hadművelet, amely jelentős stratégiai előnyt szerez, esetleg nem is ér annyit, mint egy veszedelmes semleges hatalom lecsillapítása, vagy megriasztása.” Ez a gyakorlatban az egyesült államokra vonatkozott.

Egy másik idézet megvilágíthatja hogyan kívánta a tengeri háborút elmergesíteni. „Az első brit ellenintézkedés, amelyért én vállaltam a felelősséget... arra irányult, hogy elijessze a németeket a felszíni támadástól. A lemerült tengeralattjáró egyre inkább víz alatti támadásokra kényszerült, vagyis egyre többször kockáztatta, hogy semleges hajót néz brit hajónak, semleges legénységet fojt vízbe, és így viszályt támaszt Németország és más nagyhatalmak között.” Megparancsolták a hajóknak, hogy álcázzák magukat, használjanak semleges – amerikai – lobogót, és a felszínre emelkedő tengeralattjárót próbálják meg legázolni. Az elfogott tengeralattjáró legénységet úgy kezeljék, mint a bűnözőket. Churchill személyesen fogalmazta meg a parancsokat, és a foglyokra vonatkozó utasításai is jellemzők a totális tengeri háború felé vezető úton. „A túlélőket foglyul kell ejteni, vagy agyon kell löni aszerint, hogy melyik megoldás a

Hajókonvoj légi fedezettel

célszerűbb." Elképzelhetjük, hogy egy ilyen rendelkezés tudatában melyik hajó parancsnok bíbelődik a tengeralattjárók legénységének elfogásával, egyszerűbb lelőni őket a vízben... nyilvánvaló. Vagy egy másik jellemző parancs: „Harc közben a fehér zászlókra azonnal lőni kell!” Ki is kezdte a totális háborút? A blokád és ezen parancsok bírták rá Vilmos császárt, hogy Tirpitz tengernagy elmeszüleményét, a korlátlan tengeralattjáró háborút a gyakorlatban bevezesse. Az indulás előtt a német kormány fizetett hirdetést tett közzé, az alábbi szöveggel:

„FIGYELMEZTETÉS!

AZOKAT AZ UTASOKAT, akik az Atlanti-óceánon akarnak átkelni, emlékeztetjük, hogy egyrészt Németország és szövetségesei, másrészt Nagy-Britannia és szövetségesei hadban állnak, hogy a Német Császári kormány hivatalos közleményének értelmében a Nagy-Britannia vagy bármely szövetségese lobogóját kitűző hajókat pusztulás fenyegeti ezeken a vizeken, és azok az utasok akik Nagy-Britannia vagy szövetségesei hajóin utaznak a háborús övezetben, ezt a saját felelősségükre teszik.

NÉMET CSÁSZÁRI NAGYKÖVETSÉG

WASHINGTON, D.C. 1915. április 22.”

Ez egy nagyon korrekt figyelmeztetés, bár nem ad útmutatást arra nézve, vajon mit gondoljon az utas, aki a Lusitania fedélzetére lépve azzal szembesül, hogy a „fegyvertelen” utasszállító nem egészen az, aminek elsőre látszik. Mindenesetre a hajóra felszálltak az utasok, és a csökkent személyzettel együtt így 1959 fő tartózkodott a fedélzeten. Akadtak köztük magas rangú politikusok, sikeres üzletemberek, sőt művészek és tudósok is. Némelyikük holttestéért később sok pénzt fizettek a szerencsés „megtalálónak” amikor azok kisodródtak Írország partjainál. Voltak olyan testek, akiket nagy erővel kerestek a magas pénzjutalom okán, de sosem lettek meg.

Az óceánjáró 1915. május 1-jén futott ki a 202-ik, utolsó útjára New York kikötőjéből. William Thomas Turner kapitány vén tengerész róka volt, nagy tapasztalattal, de ez sem mentette meg. Bár mindenben az admirális elírásait követte, később mégis öt vádolták a vizsgálat során. Még azt az abszurd vádat is megkapta, hogy nem vezette a hajót cikk-cakkban! Na most próbáljuk meg

elképzelni a Lusitaniát, egy 44 000 tonnás, 240 méter hosszú és 26,5 méter széles acélmonstrumot, amint megpróbál cikkezni, meg cakkozni! A Parsons gőzturbinái 76 000 lóerős teljesítményt tettek lehetővé, ami 25 csomót jelent a tengeren. Bár a hajó a megtorpedózásakor nem haladt ilyen gyorsan, mivel Turner kapitány nagyon is óvatos volt a leereszkedett köd miatt, de azért kísérletezünk a fantáziaképpel, hogy ez a Gizai nagy piramisnál nagyobb hajó ide-oda kacsázik a vízen, mint egy kavics! Persze az admirális akta-kaccai ez nem zavarta, a felelősségét minden erkölcsi megfontolás nélkül a kapitány nyakába akarták varrni.

Tette ezt Churchill is, aki gyakorlatilag lógott, nem végezte a munkáját, mert az eset alatt Franciaországban vendégeskedett egy Frenchcs nevű 63 éves tábornagnál a front közeli főhadiszállásán. Első lordként ő volt a legközvetlenebbül felelős, nem egyszerűen a 1201 civil, hanem első sorban a 128 amerikai, vagyis semleges halottért is! Vannak vélemények, és a tények erre utalnak, hogy „Templom úr” szándékosan dobta oda őket, csaliként, hogy az Egyesült államokat berángassa a háborúba. Ugyanis Turner egy előre megbeszélte találkozó pont felé haladt a találatkor, ahol egy hadihajónak kellett volna várnia rá, és ennek a védelmében kellett volna tovább haladnia. A hadihajót visszarendelték! Turner erről mit sem tudott, mivel logikusan rádió tilalom is volt, tehát cserbenhagyták! 1921-ben Churchill kiadta „Világválság” című könyvét, amelyben ismét felmelegítette a kapitány elleni vádaskodást, olyannyira, hogy újra fellángolt a gyűlölet a kapitány iránt, akinek emiatt nem volt tovább maradása Liverpoolban. Ezzel végképp kettétörte annak az embernek az életét. Sir Winston viszont sok pénzt keresett ezzel a könyvvel. Ez az ember később a második „Nagy háború” idején Nagy-Britannia miniszterelnöke lett. Ekkor egy olyan kijelentést tett, hogy a németek legyőzéséért, ha kell bolsevizálja a fél Európát! Utána lehet nézni! 1915-ben Churchill-nek nem sikerült a terve, mivel a Lusitania elsüllyedése nem vonta maga után az államok automatikus hadba lépését, még két év telt el addig.

A korlátlan tengeralattjáró háború jogosságán lehet vitatkozni, de ne felejtjük el, hogy ez is egy fegyver, egy módszer fegyvernek használva, más fegyverek – torpedók, tengeralattjárók – felhasználásával. A szorongatott helyzetben lévő Németország ehhez az eszközhöz nyúlt, a blokád, és az antant részéről tapasztalt addigi szabályokat felrúgó magatartás okán. 2008 óta már beigazolódott a német haditengerészet azon állítása, hogy a Lusitania nem volt fegyvertelen, békés hajó. Rengeteg puskalöszert hoztak fel a roncsból. A bűvárok merülései során kiderült, hogy a gőzös legalább 173 tonna hadianyagot csempészett, aminek következtében nem az U-20, hanem a Lusitania sértette meg a nemzetközi jogot. Még javában folyt az Antant propaganda hadjárat, 1916-ban, „Bosszuljuk meg a Lusitaniát” jelmonddal, és folyt az újoncok lelkesítése, amikor Lord Fisher flottatengernagy – aki az egész háború alatt titokban levelezett Alfred von Tirpitz flottaadmirálissal, a korlátlan tengeralattjáró háború feltalálójával – azt írta 1916. március 29-én: „Nem kárhoztatom önt a tengeralattjáró-ügyért, az ön helyében pontosan ugyanezt tettem volna magam is.”

Kedves olvasó! Kell-e ehhez kommentár?

Források:

Colin Simpson - A Lusitania elsüllyesztése
Internet,
<http://acelmonstrum.host22.com/index.html>

Alfred von Tirpitz a korlátlan tengeralattjáróháború feltalálója

OCEAN TRAVEL.

NOTICE!

TRAVELLERS intending to embark on the Atlantic voyage are reminded that a state of war exists between Germany and her allies and Great Britain and her allies; that the zone of war includes the waters adjacent to the British Isles; that, in accordance with formal notice given by the Imperial German Government, vessels flying the flag of Great Britain, or of any of her allies, are liable to destruction in those waters and that travellers sailing in the war zone on ships of Great Britain or her allies do so at their own risk.

IMPERIAL GERMAN EMBASSY,
WASHINGTON D. C. APRIL 22, 1915.

OCEAN TRAVEL.

CUNARD

EUROPE VIA LIVERPOOL

LUSITANIA

Fastest and Largest Steamer now in Atlantic Service Sails

SATURDAY, MAY 1, 10 A. M.

Transylvania - Fri., May 7, 5 P.M.
Ordona, - - - Tues., May 18, 10 A. M.
Tuscania, - - - Fri., May 21, 5 P.M.
LUSITANIA, - Sat., May 29, 10 A. M.
Transylvania, - Fri., June 4, 5 P.M.

Gibraltar—Genoa—Naples—Piræus
S.S. Carpathia, Thur., May 13, Noon

ROUND THE WORLD TOURS
Through bookings to all principal Ports of the World.
Company's Office, 21-23 State St., N. Y.

STEAMBOATS.

A Német Császárság eredeti figyelmeztetése.

A Napot tartod kezekben

A Napot tartod kezekben,
s mégis a csillagokba vágysz?
add a kezed, hogy VELED menjek.

Hadd érezzem szerelmed tüzét,
tündöklő mosolyod, szemed fényét,
bőröd illatát, vágyad kínját.

RÁD várok minden éjszakán,
érezni ölelő karod,
mely forrón szívem fonja át.

Édes gyönyörben égni,
hallani szíved dallamát,
érezni szíved dobbanását.

Elveszni csókjaid között,
érezni édes ajkad ízét
s elmerülni a boldogságban!

hifimiki

Benned...

Időtlen idők óta
keresem, vágyakozom
kéjittas éjeken és
kínterhes nappalokon

Kutattam már mindenütt,
csókízű, dús ajkakon,
állati ölelésben
és emlékillatokon

Úgy hittem, reménytelen
vesztettem véglegesen,
testem s szívem békéjét
talán sohasem lelem

Lomhán lüktető szívem
végül te perzselted meg,
gyógyírként érintettél
s tűnőben minden heg

Mi régvolt sérelmeim
s fájdalmaim sajkását
a bőrömbe égetve
írja újra s újra át

Nem kell már őrzöngő láz
és nem kell már hatalom,
Karjaid közé zártan
s végre mégis szabadon

Egyetlen vágyam immár
tebenned oldódni fel,
s háborgó lelkem talán
megbocsájtást érdemel...

Cat_

Odaát

Hideg és sötét
itt nem csak az éj

Csend és magány
mindenütt rám talál

Ragadós masszaként
ölel át hideg éj

Semmi és üresség
mi lelkemből maradt még

Nincs itt tűz, forróság, se ördög
ki a pokol kapuján őrköd,
Se fortyogó, hatalmas kondér,
benne lelkekkel, esdve irgalomért

Nincs itt más csak hideg és magány,
mely fájdalmas lelkemen oda-visszajár

Elszakítva, elhagyatva, távol mindentől,
de legeslegtávolabb a teremtő Istentől.

galbena

Fekete lyuk

Lebegtem a Kozmosz végtelen óceánjában,
S kedvtelve belenéztem lelkem sötét bugyrába,
Hol a kihunyó csillagok fénye magába roskad,
Hol nem marad más, csak a pusztá végtelen.

Amit láttam: Időt és teret szaggató

Poklot, s mennyet ötvöző kohót.

Melybe bele zuhantam, megfagytam,

Majd a gubóból kikelve újjászülettem.

edwardhooper

Denevérherceg bánata

Elfertőződött álmok sikolya
fekete lovak hátán ülve
eltörli a remény sugarát.

Kőkastélyom ablakából bagoly
huhog kettétört Hold fényénél.

Álmodtam nagyot, valami szépet,
de szaracén törével kitépte.

Szívem szögekkel kivert

csücskében még ott él

csillagszemű úrnóm emléke.

Fehér mezők sárga fűszálai

eltakarják lányomait.

Hol keresselek?

Istenek, segítetek!

Denevérként megkereslek,

szívemből a szögeket kitépem

s még élek, téged szeretlek.

Dawn Bat

Rém-álom

Üres az álom.

A vörös foltos
szőnyegfoszlányon
döglegyek zsongnak.

Lakomáznak a
Halál tárcán
eléjük tálalt
ember teteméből.

Ennek a lénynek
a szeméből egykor
szerelem fénye volt
kiolvasható, de

a Mindenható
úgy döntött, magához
veszi a közös élet
elején, élete teljén.

Rabló végzett vele,
s miután ékszerait
s pénzét elvette, ott
hagyta a természetnek:

vegye vissza, mi jog
szerint illeti, ami
pedig az álmot illeti:
itt érjen véget!

angyalka146

A belső erő

Amikor hiszek,
nem fáj semmi.
Nekem nem nehéz
a csodát hinni.
Belépni vele oda,
hol fájdalomnak nincs otthona.

Macskas Tosca

Álomharkály

Álomharkály törí át
a lélekfa látszatdús kérgét,
felszínből mélybe zúdul
a tudat-sugarú törmelék.
Mélyből felszínre buzog
a régen eltemetettnek hitt,
álmoharkály áttöri
a világ sivár felszíneit.
S e madár magasba száll
majd, ha széttört a léleklakat,
az álom olyan mélység,
mely titkon túl szárnyakat ad.

Csillangó

Kapitány

Timur Vermes: Nézd ki van itt

Timur Vermes magyar származású író könyve, a Nézd ki van itt magyar fordításban 2013-ban jelent meg a Libri Kiadónál. A borító eleve felkelti a történelem iránt érdeklődő olvasó figyelmét: bár elsőre csak egy egyszerű rajznak tűnhet, az ábrázolt hajviselet mégis annyira tipikus, hogy nem kell sokáig gondolkozni arról, hogy ki is lehet a mű főszereplője.

Nem más, mint Adolf Hitler.

Akiről úgy tudjuk, hogy 1945-ben öngyilkos lett Berlin ostroma alatt, holttestét emberei lelocsolták benzinnel, majd elégették, hogy ne kerülhessen a szovjetek kezére. A Nézd ki van itt ehhez képest egy alternatív történelmi helyzetet tár elénk, mely jelentősen különbözik a hivatalos történelmi állásponttól.

Hogyan is kezdődik a sztori? Időben már rég túl vagyunk Berlin ostromán. Adolf Hitler egy napon furcsa helyzetben ébred fel. Hasogat a feje, egyenruhájából pedig tömény benzinszag árad. A Führer nem érti, mi történt: kék az ég, meleg az idő, a Birodalmi Kancellária és a bunker sehol, és még az ágyúk sem dörögnek. Felkel, majd elindul, hogy körülnézzen egy kicsit. Furcsa, szokatlan dolgokat tapasztal, amely sehogy nem illeszkedik előző napi emlékeihez, majd végül eljut egy újságosbódéig. Itt ránéz egy újságra, és meglátja a dátumot: 2011. Ez annyira sokkolóan hat rá, hogy elveszti az eszméletét.

Szerencséjére a bódé tulajdonosa segítőkész ember (bár baloldali beállítottságú, mégis igaz német szív dobog benne): először ruhát szerez a rövidesen magához térő Hitlernek a benzinszagú uniformis helyett, majd mikor feltűnik neki, hogy új barátja mennyire hasonlít a német történelem egy ismert szereplőjére, munkát is szerez neki: egy török származású humorista műsorában kell Adolf Hitlert alakítania. Hitler rádöbben: a sors egy új esélyt adott neki, hogy naggyá tehesse a német népet, és a rá jellemző fanatizmussal lát neki tervei megvalósításának.

Hitler gyorsan felismeri, hogy a tévé milyen hatalmas lehetőséget biztosít az emberek manipulálására. A műsorban olyan témákat állít középpontba, amelyek sokakat érintenek, de amelyekről az emberek általában nem mernek beszélni, talán a manapság oly divatos polkorrekt beszéd kötelezősége miatt. Hitler viszont nyugodtan beszélhet. Rövidesen annyira sikeres és ismert lesz, hogy már senki nem problémázik azon, hogy a titkárnője Mein Führernek szólítja, a hotelben a recepció lány karlendítéssel köszönti, és hogy egy céges összejövetelen tartott beszéde végén a

Fotó: Valuska Gábor

vezetőség és a dolgozók vele együtt üvöltik a háromszoros Sieg, Heil-t.

És ezt az egész sztorit a Führer egyes szám első személyben meséli el.

A Nézd ki van itt valójában egy görbe tükör, amely elé Timur Vermes a mai Németországot és az Európai Uniót állítja. A főszereplő – ismert történelmi szerepe ellenére – gyakran kimondottan szimpatikus figura, és olyan helyzetekbe kerül, amelyen az olvasó könnyesre neveti magát. Ajánlom olvasásra mindenkinek, aki kedveli a humoros, ám mégis elgondolkodtató történeteket.

Néhány megjegyzés:

A Führer Moldova György 1972-es satírójában, a Hitler Magyarországon-ban hasonló helyzetben jelenik meg, azzal a különbséggel, hogy az író – érthető okokból – az újjáéledt, majd Magyarországra költöző Hitler figuráján keresztül az akkori szocialista rendszert állította egyfajta görbe tükör elé.

Itt pedig találtam egy érdekes interjút az íróval, Timur Vermessel:

konyves.blog.hu/2013/09/12/timur_vermes_interju

